

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 38

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 ianuarie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
DECRETE				
18.	— Decret privind acreditarea unui ambasador	2	evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români	7–9
19.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2	Decizia nr. 1.040 din 5 decembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	9–10
20.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror.....	2	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 1.023 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice	3–4	4.	— Decizie privind regulile de acces al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă privind exercitarea funcției de citire	11
Decizia nr. 1.034 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar	5–7	ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI		
Decizia nr. 1.036 din 29 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind		Hotărârea din 10 iulie 2012 în Cauza Vartic împotriva României	12–15	

D E C R E T E
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind acreditarea unui ambasador

În temeiul prevederilor art. 91 alin. (2) și ale art. 100 din Constituția României, republicată,
având în vedere propunerea Guvernului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Ciprian Mihali se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Mali, Republica Coasta de Fildeș și Republica Capului Verde.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 15 ianuarie 2013.
Nr. 18.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,
având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.032/2012,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Bălan George, procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, se eliberează din funcție ca urmare a demisiei.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 15 ianuarie 2013.
Nr. 19.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T
privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,
având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.120/2012,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Moraru Jean Gabriel, prim-procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Deta, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 15 ianuarie 2013.
Nr. 20.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.023**

din 29 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Niculina Carp, Maria Miron și Maricica Leon, prin reprezentantul legal Sindicatul Liber „Educația” Galați, în Dosarul nr. 2.182/121/2012 al Tribunalului Galați — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.019D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și păstrarea jurisprudenței Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 827 din 24 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.182/121/2012, **Tribunalul Galați — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice.**

Excepția a fost ridicată de Niculina Carp, Maria Miron și Maricica Leon, prin reprezentantul legal Sindicatul Liber „Educația” Galați într-o cauză având ca obiect cererea de obligare a instituțiilor publice pârâte la plata premiului anual aferent anului 2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii și ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

Astfel, dreptul de a încasa premiul anual aferent anului 2010 reprezintă un drept câștigat, de vreme ce dispozițiile care îl reglementau erau în vigoare în data de 31 decembrie 2010, chiar dacă plata era amânată până în luna ianuarie 2011. Este

vorba, așadar, de un raport juridic născut sub legea veche, care nu și-a epuizat toate efectele juridice, astfel că legea nouă nu poate abroga efectul juridic nerealizat, fără a încălca principiul neretroactivității. Legea nouă, deși are prioritate față de cea veche, nu poate reglementa asupra acelor efecte susceptibile a se produce sub imperiul legii vechi.

În determinarea sferei de aplicare a legii, prin art. 25 alin. (2) din Legea-cadru nr. 330/2009 legiuitorul a respectat principiul egalității în fața legii, astfel că pentru personalul care nu a lucrat tot timpul anului premiul anual se acordă proporțional cu perioada în care a lucrat. Spre deosebire de prevederile Legii nr. 330/2009, textul de lege criticat aduce atingere principiilor universalității și egalității în fața legii, deoarece se referă numai la salariații plătiți din fonduri publice care își continuă activitatea pe tot parcursul anului 2011, fără ca de acest drept să beneficieze și acei salariați care din diferite motive își întrerup activitatea înainte de data de 31 decembrie 2011 și nu este respectat nici măcar parțial pentru salariații care, din diferite motive, își întrerup activitatea înainte de data de 31 decembrie 2010.

Tribunalul Galați — Secția I civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.655 din 28 decembrie 2010.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând, în acest sens, deciziile nr. 115 din 9 februarie 2012 și nr. 257 din 20 martie 2012.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, făcând referire la considerentele de principiu ale deciziilor Curții Constituționale nr. 74 din 2 februarie 2006 și nr. 1 din 8 februarie 1994.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 28 decembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Sumele corespunzătoare premiului anual pentru anul 2010 nu se mai acordă începând cu luna ianuarie 2011, acestea fiind avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2011 personalului din sectorul bugetar, potrivit prevederilor prezentei legi.*”

Autorii acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii și art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea reține următoarele:

1. Referitor la admisibilitatea excepției ridicate, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 5 aprilie 2012, și Decizia nr. 686 din 28 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2012, reținând, în esență, că Legea nr. 285/2010 reglementează, după cum indică însuși titlul său, salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, având deci aplicabilitate limitată doar la anul 2011. În legătură cu problematica examinării unor texte de lege ce nu mai sunt în vigoare, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, că „*sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare*”.

Așadar, deși dispozițiile de lege supuse examinării nu se mai încadrează în fondul activ al legislației, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității acestora, având în vedere că raportul juridic născut între angajat și angajator nu s-a stins, în privința acordării premiului anual pe 2010, odată cu plata lunară a

salariului în cursul anului 2011, tocmai datorită faptului că angajatul contestă, potrivit legii, o eventuală neexecutare de către angajator a obligației sale privind premiul anual pe 2010, ceea ce califică situația în care se află autorii excepției ca fiind o *facta pendentia*.

2. În ceea ce privește încălcarea principiului neretroactivității legii, prin Decizia nr. 115 din 9 februarie 2012, anterior menționată, Curtea s-a pronunțat în sensul în care nu se poate reține încălcarea acestuia, deoarece textul de lege criticat nu vizează efectele juridice stinse ale unui raport juridic născut sub imperiul legii vechi, pentru a fi posibilă constatarea încălcării principiului neretroactivității legii.

3. În jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011, făcând referire la Decizia nr. 1.250 din 7 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 16 noiembrie 2010, Curtea a reținut că „statul are deplina legitimitate constituțională de a acorda sporuri, stimulente, premii, adaosuri la salariul de bază personalului plătit din fonduri publice, în funcție de veniturile bugetare pe care le realizează. Acestea nu sunt drepturi fundamentale, «ci drepturi salariale suplimentare. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula»”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția deciziilor anterior menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

De asemenea, Curtea observă, cu acest prilej, că textul de lege criticat nu aduce atingere nici principiului egalității, acesta aplicându-se în egală măsură întregului personal din sectorul bugetar, legiuitorul condiționând implicit acordarea sumelor aferente premiului anual de continuarea raporturilor de muncă cu angajatorul.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Niculina Carp, Maria Miron și Maricica Leon, prin reprezentantul legal Sindicatul Liber „Educația” Galați, în Dosarul nr. 2.182/121/2012 al Tribunalului Galați — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.034

din 29 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în Dosarul nr. 1.709/83/CA/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.271D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.272D/2012 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în Dosarul nr. 1.736/83/CA/2011 al Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.272D/2012.

La apelul nominal se prezintă pentru partea primarul municipiului Carei consilierul juridic cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 1.271D/2012 și nr. 1.272D/2012.

Consilierul juridic prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.272D/2012 la Dosarul nr. 1.271D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul consilierului juridic prezent, care solicită admiterea excepției, depunând în acest sens concluzii scrise la dosar.

Reprezentantului Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, apreciind că se impune păstrarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile nr. 2.760/CA/2012 și nr. 2.761/CA/2012, pronunțate în dosarele nr. 1.709/83/CA/2011 și nr. 1.736/83/CA/2011, **Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar.**

Excepția a fost ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în cauze având ca obiect soluționarea recursurilor împotriva sentințelor prin care au fost respinse cererile autorului excepției de acordare a unor drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin aplicarea dispozițiilor Legii nr. 118/2010, salariații din sectorul bugetar au fost discriminați față de salariații din celelalte sectoare de activitate și față de toate celelalte categorii de cetățeni, întrucât măsura reducerii salariilor bugetarilor cu 25% echivalează ca efecte cu o creștere a impozitului pe venit, stabilită numai pentru o parte a populației. Consideră că sarcina stopării crizei economice, reprezentând un fenomen social global, și a preîntâmpinării dezvoltării unor consecințe grave, trebuia să intre în responsabilitatea tuturor cetățenilor țării, iar nu numai în cea a lucrătorilor din sectorul bugetar.

Diminuarea cuantumului salariilor personalului bugetar, motivată de criza economică și apărarea securității naționale, și ulterior prin aplicarea altei politici de salarizare, a adus atingere existenței dreptului de salarizare, prevăzut prin Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, încălcându-se astfel art. 53 din Constituție.

Impunerea de către angajator a unui alt salariu decât cel inițial stabilit prin acord și modificarea contractului de muncă fără informarea și obținerea acordului de voință al salariatului constituie încălcări ale dreptului la informație și ale dreptului la muncă.

Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul a transmis punctul său de vedere apreciind că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții în materie.

Avocatul Poporului arată că își menține punctele de vedere reținute prin deciziile Curții Constituționale nr. 595 din 5 iunie 2012, nr. 447 din 3 mai 2012, nr. 443 din 3 mai 2012 și nr. 690 din 28 iunie 2012, în sensul că principiul egalității nu impune tratarea juridică uniformă a tuturor angajaților, ci impune ca la aceleași situații juridice să se aplice același regim, iar la situații juridice diferite tratamentul juridic să fie diferențiat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul excepției, îl constituie dispozițiile Legii nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea observă însă că autorul acesteia critică de fapt art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, care are următorul cuprins: „(1) *Cuantumul brut al salariilor/soldelor/indemnizațiilor lunare de încadrare, inclusiv sporuri, indemnizații și alte drepturi salariale, precum și alte drepturi în lei sau în valută, stabilite în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2010 privind unele măsuri de reîncadrare în funcții a unor categorii de personal din sectorul bugetar și stabilirea salariilor acestora, precum și alte măsuri în domeniul bugetar, se diminuează cu 25%.*”

Autorii arată că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 41 referitor la muncă și protecția socială a muncii și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Prevederile de lege criticate referitoare la diminuarea cuantumului salariului personalului bugetar au avut o aplicabilitate limitată în timp, până la 31 decembrie 2010, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 118/2010. Cu toate acestea, prevederile Legii nr. 118/2010 continuă să își producă efectele juridice în prezenta cauză, astfel încât, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, urmează a se analiza constituționalitatea dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010.

2. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a reținut, în esență, că dreptul la salariu este corolarul unui drept constituțional, și anume dreptul la muncă, iar diminuarea sa se constituie într-o veritabilă restrângere a exercițiului dreptului la muncă. Realizând o examinare a compatibilității dispozițiilor legale criticate cu fiecare dintre condițiile strict și limitativ prevăzute de Legea fundamentală pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea a constatat că măsura de diminuare a cuantumului salariului/indemnizației/soldei cu 25% constituie o restrângere a exercițiului dreptului constituțional la muncă ce afectează dreptul la salariu, cu respectarea însă a prevederilor art. 53 din Constituție, sub aspectul apărării securității naționale. Curtea a observat, de asemenea, că măsura criticată are un caracter limitat în timp, tocmai pentru a nu se afecta substanța dreptului constituțional protejat.

3. Raportat la critica de neconstituționalitate cu privire la încălcarea art. 16 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, întrucât angajații din mediul public nu se află în aceeași situație juridică precum cei din mediul privat. Cei care sunt angajați în raporturi de muncă în mediul bugetar sunt legați, în mod esențial, din punctul de vedere al sursei din care sunt

alimentate salariile/indemnizațiile sau soldele de bugetul public național, de încasările și de cheltuielile din acest buget, dezechilibrarea acestuia putând avea consecințe în ceea ce privește diminuarea cheltuielilor din acest buget.

Or, salariile/indemnizațiile/soldele reprezintă astfel de cheltuieli, mai exact, cheltuieli de personal. În schimb, în mediul privat raporturile de muncă sunt guvernate întotdeauna de contractul individual de muncă încheiat între un angajat și un angajator.

4. Cât privește criticile de neconstituționalitate formulate din perspectiva încălcării dreptului de proprietate, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 591 din 5 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 6 august 2012, că salariile viitoare pe care angajatorul trebuie să le plătească angajatului nu intră în sfera de aplicare a dreptului de proprietate, angajatul neavând un atare drept pentru salariile ce vor fi plătite în viitor de către angajator ca urmare a muncii viitoare prestate de angajat. Dreptul de proprietate al angajatului în privința salariului vizează numai sumele certe, lichide și exigibile.

De altfel, și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, referitor la reducerea cu 25% a drepturilor salariale ca urmare a aplicării prevederilor Legii nr. 118/2010, a arătat că măsurile criticate de reclamanți nu i-au determinat pe aceștia să suporte o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor garantat de articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenție și că statul român nu a depășit marja sa de apreciere și nu a rupt justul echilibru între interesele generale ale colectivității și cele individuale ale cetățeanului (a se vedea Decizia pronunțată în 6 decembrie 2011, în cauzele conexe *Felicia Mihăieș și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragrafele 17—20).

5. Prin deciziile nr. 447 și nr. 448 din 3 mai 2012, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2012 și nr. 514 din 25 iulie 2012 Curtea a statuat că modul de salarizare a personalului bugetar este stabilit prin lege, reflectând posibilitățile financiare ale statului de a susține plata salariilor, fapt ce conduce la concluzia că la încheierea contractelor individuale de muncă nu a avut loc o negociere veritabilă a salariului, întrucât angajatul aderă la un contract de muncă în care salariul, ca element component al contractului, este predeterminat. Membrii de sindicat au calitatea de salariați în cadrul unităților intime, făcând parte din categoria de personal bugetar ce are drepturile salariale stabilite în baza Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, astfel încât, la încheierea contractului de muncă, nu a avut loc o negociere a cuantumului salariului și nu se poate susține faptul că prin adoptarea Legii nr. 118/2010 s-au încălcat dispozițiile din contractele de muncă ale salariaților din sectorul bugetar. Critica autorului potrivit căreia scăderea nivelului de salarizare constituie o condamnare la muncă forțată, membrilor sindicatului fiindu-le încălcat dreptul de a-și exprima liber acordul asupra continuării muncii în noile condiții impuse de Guvern, nu poate fi reținută, deoarece salariatul poate solicita desfacerea contractului de muncă în cazul în care nu mai este mulțumit de condițiile de muncă sau de cuantumului salariului ori din alte motive, fie ele imputabile angajatorului. Pentru toate aceste motive, nu se poate reține încălcarea prevederilor referitoare la protecția dreptului la muncă invocate de autorul excepției.

6. Cât privește criticile referitoare la încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că autorul excepției nu motivează excepția sub aspectul încălcării acestora, or, instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului în formularea criticilor de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar, excepție ridicată de Sindicatul Proautonomia din Satu Mare în dosarele nr. 1.709/83/CA/2011 și nr. 1.736/83/CA/2011 ale Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.036

din 29 noiembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința
și actele de identitate ale cetățenilor români**

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 243/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, excepție ridicată de Liviu Tăbăcaru în Dosarul nr. 5.309/103/2011 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.310D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că atât numele, cât și identitatea reprezintă elemente ale vieții intime a persoanei. În speță însă se pune problema

stocării datelor personale, ce nu are legătură cu încălcarea dreptului la nume sau la identitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.309/103/2011, **Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. I pct. 1 din Legea nr. 243/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice.**

Excepția a fost ridicată de Liviu Tăbăcaru într-o cauză având ca obiect obligația de a face, respectiv obligarea pârâților la prelungirea valabilității buletinului său de identitate, precum și obligarea la a monta fotografia recentă în spațiul anume destinat acesteia, în cuprinsul buletinului de identitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin textul de lege criticat se introduce un singur nivel, central, de evidență informatizată a persoanelor și a cărților electronice de identitate, ceea ce aduce atingere libertății sale de conștiință, deoarece datele personale aparținând acestuia urmează a fi stocate în mediul electronic,

asupra căruia nu deține niciun control, aflat la dispoziția unor persoane și instituții necunoscute, putând să-l expună unui „furt de identitate”. Mai mult, prin cartea de identitate care i s-ar putea elibera i se restrânge dreptul la muncă sau la exercitarea unei inițiative private și i se afectează viața privată și libertatea religioasă. Sistemul de evidență centralizat informatic, arată autorul excepției, constituie premisa „implantării unor cipuri” de identificare și supraveghere a persoanelor, ceea ce aduce atingere credinței sale religioase. Autorul face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 4 decembrie 2008, pronunțată în Cauza S și Marper împotriva Regatului Unit al Marii Britanii.

Tribunalul Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal apreciază că textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale invocate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă datorită „lipsei rezonabile de legătură între textul criticat și normele constituționale pretins a fi încălcate”, acestea din urmă neavând incidență în cauză.

Avocatul Poporului apreciază că textele de lege criticate sunt constituționale, deoarece realizarea reformei instituționale privind administrația publică a impus reorganizarea activității structurilor de stare civilă și a structurilor de evidență informatizată a persoanelor, legiuitorul aducând o serie de modificări și completări la actele normative în materie. Prin modificările și completările aduse textului de lege criticat s-au avut în vedere o serie de aspecte legate de dinamica mișcării populației, atât în țară, cât și peste hotare, schimbarea criteriilor privind domiciliul, reședința și intrarea în legalitate a cetățenilor români, în interesul rezolvării operative și corecte a tuturor situațiilor existente, stabilirea unor noi termene de valabilitate a actelor de identitate, care să permită identificarea corectă a cetățenilor, prevenind astfel tentativele de substituție a identității, precum și diminuarea birocrăției existente până în prezent în relațiile autorităților cu cetățenii. Prevederea reglementată de textul de lege criticat nu folosește decât din punct de vedere administrativ, pentru o mai eficientă evidență a persoanelor, fără a afecta într-un fel drepturile specifice persoanei care are calitatea de cetățean al României.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 1 pct. 1 din Legea nr. 243/2009 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului

nr. 41/2003 privind dobândirea și schimbarea pe cale administrativă a numelor persoanelor fizice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 445 din 29 iunie 2009.

Curtea observă că, prin concluziile sale, autorul excepției a solicitat sesizarea acestuia cu prevederile art. 71 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 641 din 20 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 290/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 959 din 28 octombrie 2005, introduse prin art. 1 pct. 1 din Legea nr. 243/2009.

La momentul sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 fusese republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 719 din 12 octombrie 2011, textul de lege criticat fiind în prezent cuprins în art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, asupra căruia Curtea urmează a se pronunța prin prezenta decizie, și având următorul cuprins: „Începând cu data de 1 iulie 2010, componentele informatice ale R.N.E.P. [Registrul național de evidență a persoanelor] se organizează pe un singur nivel, nivel central. Începând cu această dată, serviciile publice comunitare locale de evidență a persoanelor vor efectua activitățile de actualizare și verificare direct pe componenta informatică constituită la nivel central.”

Autorul excepției arată că textul de lege criticat aduce atingere prevederilor constituționale ale art. 22 alin. (1) și (2) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică, art. 23 alin. (1) și (11) referitor la inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei și la prezumția de nevinovăție, art. 26 alin. (1) și (2) referitor la ocrotirea vieții intime, familiale și private, art. 29 referitor la libertatea conștiinței, art. 30 alin. (1) privind inviolabilitatea libertății de exprimare, art. 34 alin. (1) privind dreptul la ocrotirea sănătății, art. 35 alin. (1) și (2) referitor la dreptul la mediu sănătos, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii și art. 45 privind libertatea economică, precum și prevederilor art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 97/2005 legiuitorul a urmărit reorganizarea structurilor de stare civilă și a structurilor de evidență informatizată a persoanelor, ținând cont de importanța pe care o au actele de identitate pentru cetățenii români, precum și de necesitatea cunoașterii dinamicii populației, identificarea corectă a cetățenilor pentru prevenirea tentativelor de substituție a identității și sporirii gradului de siguranță al actului de identitate. În acest sens, potrivit art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, Registrul național de evidență a persoanelor, reprezintă ansamblul datelor cu caracter personal ale cetățenilor români rezultate în urma procesării automate, într-o concepție unitară, în scopul cunoașterii numărului, structurii și mișcării populației pe teritoriul țării.

Curtea observă că prevederile textului de lege criticat reglementează organizarea pe un singur nivel, nivelul central, a componentelor informatice ale Registrului național de evidență a persoanelor, precum și obligația serviciilor publice comunitare locale de evidență a persoanelor să efectueze activitățile de actualizare și verificare direct pe componenta informatică constituită la nivel central. Acestea reprezintă operațiuni tehnice care nu sunt de natură să aducă atingere art. 26 alin. (1) și (2) și art. 29 din Constituție și nici art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Mai mult, nu poate fi reținută nici critica autorului excepției privind încălcarea prin textul de lege criticat a drepturilor sale constituționale anterior menționate, datorită posibilității ca datele

sale personale, stocate în mediul electronic, asupra căruia nu deține niciun control, să poată fi folosite fără acordul său. Astfel, potrivit art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005, datele cu caracter personal ale persoanelor fizice sunt protejate de legea specială, respectiv Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie

2001, și nu pot fi prelucrate decât în condițiile prevăzute de aceasta, condiții extrem de restrictive.

Totodată, Curtea observă că autorul excepției nu motivează excepția sub aspectul încălcării celorlalte articole din Constituție invocate în susținerea acesteia, or, instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului în formularea criticilor de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2005 privind evidența, domiciliul, reședința și actele de identitate ale cetățenilor români, excepție ridicată de Liviu Tăbăcaru în Dosarul nr. 5.309/103/2011 al Tribunalului Neamț — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 noiembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.040

din 5 decembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Petre Lăzăroiu	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința din data de 29 noiembrie 2012 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Sindicatul Asistentul Personal din Aiud în Dosarul nr. 1.080/57/2011 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.045D/2012.

Dezbaterile au avut loc la termenul din 29 noiembrie 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și art. 56 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, adoptat prin Hotărârea Plenului Curții Constituționale nr. 6/2012, a amânat pronunțarea pentru data de 5 decembrie 2012.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 1.080/57/2011, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Asistentul Personal din Aiud într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a admis acțiunea autorului excepției ce avea ca obiect anularea Hotărârii Consiliului Local al Municipiului Aiud prin care a fost desfăcut contractul individual de muncă al unor asistenți personali.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că textul de lege criticat, introdus prin art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2010, aduce atingere dreptului persoanei cu handicap grav de a beneficia de asistență socială, respectiv de îngrijire și supraveghere permanentă de către asistentul personal, și de a beneficia de un nivel de trai decent.

În cele mai multe cazuri asistenții personali reprezintă singurul sprijin al persoanelor cu handicap grav, astfel că art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006, în temeiul căruia au fost

desfăcute contractele de muncă ale asistenților personali, aduce atingere protecției speciale de care persoanele cu handicap ar trebui să se bucure, potrivit art. 50 din Constituție.

Prin textul de lege criticat se modifică și competența de a hotărî asupra acordării indemnizațiilor, aceasta trecând de la comisiile de evaluare socio-psiho-medicale la primării. Astfel, persoanei cu handicap grav care este evaluată de către comisie i se elibera, pe lângă certificatul de încadrare în gradul grav de handicap, certificat care se dă cu drept la indemnizație ori la asistent personal, și un plan de recuperare sau orientare caracteristic dizabilității de care suferă. Asistentul personal se obliga să aplice acest plan la recomandarea medicală a comisiei, care este singura competentă în materie de a hotărî asupra nevoii de dependență a persoanei cu handicap grav.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece legiuitorul este liber să stabilească modalitatea de realizare a măsurilor sociale conform voinței sale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prin textul de lege criticat realizându-se chiar o măsură de protecție sporită pentru copiii cu handicap grav, adulții cu handicap grav, inclusiv pentru cei cu handicap vizual grav, și anume dreptul de a primi indemnizație în situația în care nu beneficiază de asistent personal, independent de opțiunea inițială. Aspectele înveredate de autorul excepției sunt mai degrabă aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii, ce excedează competenței Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, deoarece dreptul persoanelor cu handicap grav care au și calitatea de pensionari de invaliditate gradul întâi de a opta pentru indemnizația pentru însoțitor sau pentru asistent personal nu trebuie absolutizat, astfel că dispozițiile legale criticate, care reglementează situațiile în care nu este posibilă asigurarea unui însoțitor, nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate. Legiuitorul este liber să stabilească modalitatea de realizare a măsurilor sociale conform voinței sale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru aceste motive și având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, excepția va fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Sindicatul Asistentul Personal din Aiud în Dosarul nr. 1.080/57/2011 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 decembrie 2012.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 42 alin. (7) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, introduse prin art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 84/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, care aveau următorul cuprins: „(7) În situația în care angajatorul nu poate asigura angajarea asistentului personal, se acordă indemnizația prevăzută la alin. (4), indiferent de opțiunea exprimată potrivit prevederilor alin. (1) și (4).”

Textul de lege criticat a fost abrogat expres prin prevederile art. 1 pct. 2 din Legea nr. 136/2012 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 84/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 23 iulie 2012.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că la momentul pronunțării acestei decizii, în prezenta cauză, efectele textului de lege criticat nu mai continuă să se producă, astfel încât excepția a rămas fără obiect. Aceasta, deoarece litigiul a fost deja soluționat prin Decizia nr. 3.367/2012, pronunțată de Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care sunt menținute dispozițiile Sentinței nr. 1.268/CAF/2011, pronunțată de Tribunalul Alba — Secția comercială și contencios administrativ. Prin această sentință s-a admis acțiunea formulată de autorul excepției și s-a anulat Hotărârea nr. 37 din 31 ianuarie 2011, adoptată de Consiliul Local Aiud, prin care se dispusese încetarea contractelor individuale de muncă pentru asistenții personali ai unor persoane cu handicap grav.

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

privind regulile de acces al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă privind exercitarea funcției de citire

În conformitate cu prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 3¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2010 pentru modificarea unor acte normative în vederea reducerii sau simplificării administrative a unor autorizații/avize/proceduri ca urmare a măsurilor asumate de Guvernul României în cadrul Planului de simplificare aferent memorandumului de înțelegere dintre Comunitatea Europeană și România, semnat la București și la Bruxelles la 23 iunie 2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 99/2011,

având în vedere:

— consultările publice avute de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor cu organismele de gestiune colectivă la datele de 27, 29 noiembrie și 6 decembrie 2012, având ca temă informatizarea organismelor de gestiune colectivă și regulile de acces al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemele informatice ale acestora;

— prezentarea către organismele de gestiune colectivă, la întâlnirea din data de 10 ianuarie 2013, a formei finale a regulilor de acces al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă privind exercitarea funcției de citire;

— Referatul Direcției registre, gestiune colectivă și relații publice nr. RG II/225 din 10 ianuarie 2013, în baza prevederilor art. 7 alin. 3) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Pentru organizarea evidenței și simplificarea plății drepturilor de autor și a drepturilor conexe de către utilizatori, precum și a repartiției remunerațiilor colectate, organismul de gestiune colectivă este obligat să se informatizeze.

Art. 2. — Oficiul Român pentru Drepturile de Autor verifică activitatea organismului de gestiune colectivă prin intermediul sistemului informatic al acestuia, verificarea implicând doar o funcție de citire și nu de intervenție în sistem.

Art. 3. — Prin *funcție de citire* se înțelege acordarea unui drept de acces Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă, în condițiile prevăzute de art. 1, asupra modului de evidențiere a încasărilor pe categorii de utilizatori și a repartițiilor către titularii de drepturi, la rapoartele informatice cuprinzând evidența remunerațiilor colectate și repartizate de organismul de gestiune colectivă, la rezultatele prelucrării acestor date fără a exista posibilitatea de a șterge, modifica sau descărca datele existente ori de a adăuga date noi.

Art. 4. — Accesul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă pentru exercitarea funcției de citire se face de la sediul Oficiului, prin intermediul rețelei internet, în timpul programului legal de lucru, de la o singură unitate IT dedicată, pe bază de user și parolă furnizate de către organismul de gestiune colectivă.

Art. 5. — În scopul asigurării protecției accesului la sistemul informatic al organismelor de gestiune colectivă, Oficiul Român pentru Drepturile de Autor comunică acestora adresa IP utilizată de Oficiu.

Art. 6. — Oficiul Român pentru Drepturile de Autor va exercita funcția de citire prin intermediul funcționarilor publici desemnați de conducere.

Art. 7. — Oficiul Român pentru Drepturile de Autor comunică organismului de gestiune colectivă, cu cel puțin 24 de ore înainte, începerea exercitării funcției de citire.

Art. 8. — Pentru evidența activității de verificare prin exercitarea funcției de citire, Oficiul Român pentru Drepturile de

Autor constituie un registru special intern în care se menționează cel puțin următoarele date: numele funcționarului public, data, denumirea organismului de gestiune colectivă, intervalul orar în care a fost desfășurată verificarea, observații.

Art. 9. — Oficiul Român pentru Drepturile de Autor comunică organismului de gestiune colectivă încheierea exercitării funcției de citire.

Art. 10. — În cazul în care prin exercitarea funcției de citire sunt constatate posibile nereguli referitoare la activitatea organismului de gestiune colectivă, Oficiul Român pentru Drepturile de Autor solicită, în scris, clarificări, documente etc.

Art. 11. — În situația în care apar întreruperi cu privire la posibilitatea de exercitare de către Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a funcției de citire, cauzate de nefuncționarea sistemului informatic al organismelor de gestiune colectivă, acestea sunt obligate să anunțe Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în cel mai scurt timp cu privire la respectiva situație și să ia toate măsurile necesare în vederea remedierii urgente a disfuncționalităților apărute.

Art. 12. — Organismele de gestiune colectivă vor asigura accesul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic, fiind răspunzătoare ca acesta să fie posibil numai pentru exercitarea funcției de citire, pe bază de user și parolă furnizate de către organisme Oficiului, precum și de corectitudinea datelor din sistem.

Art. 13. — În termen de 15 zile de la publicarea prezentei decizii, organismele de gestiune colectivă au obligația să asigure accesul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor la sistemul informatic, să comunice userul, parola de acces, precum și persoana responsabilă de funcționarea sistemului informatic în raport cu Oficiul.

Art. 14. — Prezenta decizie poate fi atacată la instanțele judecătorești de contencios administrativ.

Art. 15. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

Adriana Donțu

București, 14 ianuarie 2013.

Nr. 4.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA din 10 iulie 2012 în Cauza Vartic împotriva României

(Cererea nr. 12.152/05)

DEFINITIVĂ

10 octombrie 2012

Hotărârea a devenit definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Vartic împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ján Šikuta, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Kristina Pardalos, judecători, și Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 19 iunie 2012,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 12.152/05 îndreptată împotriva României, prin care un cetățean moldovean, domnul Ghennadii Vartic (*reclamantul*) a sesizat Curtea la 30 martie 2005, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de Agentul guvernamental, doamna Irina Cambrea, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul s-a plâns în special cu privire la condițiile materiale de detenție din două penitenciare diferite din România.

4. La 8 iulie 2010, Curtea a decis să comunice Guvernului cererea. La aceeași dată, Guvernul Moldovei a fost informat cu privire la dreptul său de a interveni în procedură, conform art. 36 § 1 din Convenție și art. 44 alin. 1 lit. (b) din Regulament, dar acesta nu a comunicat că ar dori să se prevaleze de acest drept.

Curtea a hotărât ca admisibilitatea și fondul cauzei să fie examinate împreună (art. 29 § 1).

5. Având în vedere că domnul Corneliu Bîrsan, judecătorul ales să reprezinte România, s-a abținut de la judecarea cauzei (art. 28 din Regulamentul Curții), președintele Camerei a desemnat-o pe doamna Kristina Pardalos să statueze în calitate de judecător ad hoc (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulament).

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în anul 1973, iar în prezent este deținut la Penitenciarul Jilava.

A. Arestarea și condamnarea reclamantului

7. La 30 ianuarie 1996, reclamantul a fost arestat preventiv, fiind suspectat de comiterea infracțiunii de omor.

8. La 3 noiembrie 1998, Tribunalul București l-a condamnat pe reclamant la o pedeapsă cu închisoarea de 20 de ani pentru săvârșirea infracțiunii de omor.

9. La 14 aprilie 1999, Curtea de Apel București a admis apelul declarat de parchet și a majorat pedeapsa reclamantului la 25 de ani de închisoare.

10. La 28 octombrie 1999, în fața Curții Supreme (în prezent, Înalta Curte de Casație și Justiție), reclamantul și-a retras verbal recursul, după cum se poate observa din decizia instanței.

Conform acelei decizii, reclamantul a fost asistat de un avocat din oficiu, dar nu și de un interpret. Hotărârea din 14 aprilie 1999 a rămas definitivă.

B. Condițiile de detenție ale reclamantului în penitenciarele Jilava și Rahova

11. Reclamantul s-a aflat în detenție în următoarele penitenciare:

— în perioada 19 mai 1996 — 19 aprilie 1998 a fost deținut în Penitenciarul Jilava;

— în perioada 19 aprilie — 30 aprilie 1998 a fost deținut în Penitenciarul-spital Jilava;

— în perioada 30 aprilie — 12 mai 1998 a fost deținut în Penitenciarul Rahova;

— în perioada 12 mai 1998 — 9 februarie 1999 a fost deținut în Penitenciarul Jilava;

— în perioada 9 februarie 1999 — 21 februarie 2009 a fost deținut în Penitenciarul Rahova;

— din 21 februarie 2009 până în 2011 a fost deținut în Penitenciarul Giurgiu;

— din 2011 se află în detenție în Penitenciarul Jilava.

12. Părțile nu au fost de acord în privința condițiilor de detenție din penitenciarele Jilava și Rahova.

1. Versiunea reclamantului

13. Reclamantul pretinde că, în timp ce se afla în Penitenciarul Jilava, erau 60 de persoane într-o celulă și câte două sau 3 persoane erau nevoite să împartă un pat. Acesta a fost mutat de multe ori în celule diferite, toate fiind supraaglomerate.

Apa era contaminată și avea viermi în ea, iar mâncarea era de o calitate foarte slabă. Aceasta a cauzat spitalizarea reclamantului pentru 10 zile în aprilie 1998, pentru enterocolită.

Încălzirea era foarte slabă în timpul iernii și nu exista ventilație în timpul verii. Jumătate dintre dușuri nu funcționau și din această cauză, precum și din cauza supraaglomerării, era foarte dificil să faci duș.

14. Reclamantul pretinde că celulele din Penitenciarul Rahova erau supraaglomerate. Tot timpul erau câte 10 paturi pentru 12 sau 13 persoane deținute și unii dintre ei dormeau uneori pe jos. Acesta susține că, pentru a avea un pat în celulă, persoanele deținute erau nevoite să plătească sau să folosească forța.

2. Declarații ale colegilor de celulă ai reclamantului

15. Într-o declarație scrisă, semnată de domnul T.X.L., un coleg de celulă al reclamantului în perioada 1996—1997 în Penitenciarul Jilava, domnul T.X.L. a scris că deținuții erau înfometați și că el și reclamantul mâncaseră șerpi, pisici și câini.

16. O declarație semnată de B.S.A. susținea că în apa de băut și în mâncarea din Penitenciarul Jilava erau viermi, iar în celule erau gândaci.

3. Versiunea Guvernului

17. Guvernul a susținut că, în ceea ce privește condițiile de detenție din Penitenciarul Jilava, nu poate oferi nicio informație privind dimensiunile celulelor, numărul de paturi și spațiul disponibil.

18. Guvernul a prezentat o declarație scrisă din partea Administrației Naționale a Penitenciarelor (în continuare, ANP), în care aceasta a susținut că mâncarea asigurată în Penitenciarul Jilava era proaspătă și respecta normele de igienă și standardele cu privire la aportul de calorii.

19. Guvernul a confirmat că deținuții erau percheziționați cu regularitate pentru a îndepărta lucruri interzise, precum șerpi, pisici sau câini. Guvernul a susținut, însă, că reclamantul nu a introdus niciodată astfel de lucruri în celula sa.

20. Guvernul a susținut că apa de băut era asigurată tot timpul, cu excepția zilelor în care sistemul se afla în reparație sau în timpul verii, când nu funcționa corespunzător. În aceste situații, furnizarea de apă era întreruptă pentru o scurtă perioadă de timp.

Conform Guvernului, rapoartele au arătat că apa era de calitate bună.

21. Deținuții puteau să facă duș în fiecare săptămână, într-o încăpere cu 19 până la 23 de dușuri. Pentru fiecare celulă erau alocate de la 15 până la 30 de minute.

22. Încălzirea era furnizată conform unui program pre-aprobat, cu excepția zilelor când sistemul de încălzire s-a aflat în reparație. Începând cu anul 1999, încălzirea se asigura de la 1 noiembrie până la 31 martie.

Datorită unor defecțiuni ale sistemului de încălzire, temperatura apei care trecea prin boiler era de 30°C.

23. Guvernul a susținut că reclamantul putea participa la activități sportive, culturale și de divertisment și că avea posibilitatea să muncească.

24. Guvernul a declarat, referitor la condițiile de detenție din Penitenciarul Rahova, că celula reclamantului era de 26,5 mp, din care toaleta avea 1,78 mp; zona băii era de 6,48 mp, zona de depozitat bagaje de 0,6 mp și spațiul pentru mâncare de 1,2 mp.

Camera reclamantului avea o fereastră care măsura 1,44 mp și două ferestre de 0,72 mp, fiecare în zona toaletei și în zona pentru mâncare.

Existau becuri pentru a asigura iluminatul în timpul nopții.

Fiecare cameră avea zece paturi, o masă, scaune, o masă pentru televizor, un spațiu pentru cuier, o zonă de depozitat bagaje și o zonă pentru mâncare.

Nu s-au aflat niciodată mai mult de 10 oameni într-o celulă.

25. Conform Guvernului, în timpul detenției în Penitenciarul Rahova, reclamantul a fost diagnosticat cu hepatită. În urma acestui diagnostic, dieta acestuia a fost prescrisă de medici, iar carnea de porc a fost înlocuită cu cea de vită.

26. O cameră alăturată celulei furniza constant apă rece și caldă conform unui program. Apa caldă era disponibilă de două ori pe săptămână, câte două ore, între orele 12,00—14,00 și 17,00—19,00.

Accesul la apa potabilă și la toaletă nu era limitat.

27. Celula era încălzită timp de 8 ore pe zi, menținându-se o temperatură de 18°C.

28. Guvernul a susținut că din 2007 persoanele deținute aveau posibilitatea să facă exerciții fizice timp de o jumătate de

oră în fiecare zi și să se bucure de activități sportive în aer liber. Programul acestor activități era aprobat de directorul penitenciarului.

Nu s-a prezentat nicio dovadă cu privire la natura exactă a exercițiilor sau a sporturilor în aer liber de care a beneficiat reclamantul.

29. Guvernul a afirmat că reclamantul a luat parte la activități culturale. Acesta a furnizat documente din care reieșea că acesta fusese înscris în 2007 și 2008 la cursuri de calculator, cursuri de limba română și tenis de masă, timp de mai multe luni în cursul unui an.

30. Guvernul a susținut că nu s-au identificat incidente cu privire la dreptul reclamantului la corespondență ulterior anului 2002.

II. Dreptul intern relevant

31. În Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2003 (*OUG nr. 56/2003*) privind unele drepturi ale persoanelor aflate în executarea pedepselor privative de libertate se specifică, la art. 3, că împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor lor, luate de către administrația penitenciarului, persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate pot face plângere la judecătoria în a cărei circumscripție se află penitenciarul. *OUG nr. 56/2003* a fost abrogată și înlocuită cu *Legea nr. 275/2006* privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, în care art. 3 menționat anterior a fost reformulat la art. 38, care prevede că împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate la pedepse privative de libertate pot face plângere la judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate (a se vedea și *Petrea împotriva României*, nr. 4792/03, pct. 21—23, 29 aprilie 2008).

III. Documente privind situația din penitenciarele Jilava și Rahova

32. Constatările relevante și recomandările Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și Tratamentelor sau Pedepselor Inumane sau Degradante (*CPT*) sunt descrise în *Bragadireanu împotriva României* (nr. 22.088/04, pct. 73—76, 6 decembrie 2007) și *Artimenco împotriva României* (nr. 12.535/04, pct. 22—23, 30 iunie 2009). În special, Curtea reține că, în raportul cu privire la vizitele din 2002—2003, *CPT* și-a exprimat îngrijorarea cu privire la spațiul individual limitat, disponibil pentru persoanele deținute, și spațiul insuficient prevăzut în reglementările în vigoare la acea dată. De asemenea, a observat că persoanele deținute erau uneori obligate să doarmă în același pat și că toaletele nu erau suficient separate de spațiul de locuit.

33. În ceea ce privește Penitenciarul Jilava, extrase din constatările *CPT* în urma vizitelor din 1999 și 2006 sunt prezentate în *Cauza Eugen Gabriel Radu împotriva României* (nr. 3.036/04, pct. 14—17, 13 octombrie 2009). În special, *CPT* și-a exprimat îngrijorarea privind spațiul individual restrâns, întrucât numărul de persoane private de libertate era mai mult decât dublu față de capacitatea penitenciarului, privind faptul că nu erau destule paturi, lipsa unei separări adecvate între toaletele și spațiul de locuit în celule și a considerat condițiile ca fiind caracterizate de „lipsă de intimitate” și „un afront pentru demnitatea umană”.

34. În ceea ce privește Penitenciarul Rahova nu există un raport al *CPT*. Cu toate acestea, o organizație nonguvernamentală din România, APADOR-CH (Asociația pentru Apărarea Drepturilor Omului în România — Comitetul Helsinki), a vizitat această instituție la 13 februarie 2009. Raportul elaborat după această vizită indica, pe baza informațiilor prezentate de autorități, că spațiul personal mediu pentru deținuți era de 2,77 mp. Supraaglomerarea era evidentă

la vizitarea celulelor individuale: în una dintre celulele vizitate, măsurând 18 mp, se aflau 11 deținuți, deși erau doar 10 paturi. În ceea ce privește mâncarea acordată în închisoare, raportul indica că doar un singur deținut s-a plâns de calitatea acesteia și că mulți deținuți preferau să mănânce mâncarea pe care o primeau de acasă sau pe care o cumpărau de la magazin.

35. În urma unor vizite în iunie 2006 la mai multe penitenciare din România, CPT a publicat un raport la 11 decembrie 2008, în care a declarat, între altele:

„70. (...) Comitetul este deosebit de îngrijorat că lipsa paturilor este încă o problemă, nu doar în instituțiile vizitate, ci și la nivel național, fiind o problemă încă de la prima vizită în România în 1995. Este timpul să se adopte măsuri radicale pentru ca această situație inacceptabilă să înceteze. CPT face apel la autoritățile române să acționeze decisiv și cu prioritate pentru a se asigura că fiecare persoană deținută din penitenciare are un pat.

Cu toate acestea, Comitetul apreciază faptul că, la scurt timp după vizita din iunie 2006, standardul oficial privind spațiul fiecărei persoane deținute în celulă a fost ridicat de la 6 mc (ceea ce însemna o suprafață în jur de 2 mp pentru fiecare persoană deținută) la 4 mp sau 8 mc. CPT recomandă ca autoritățile române să ia măsurile necesare pentru a respecta standardul de 4 mp pentru spațiul de locuit al fiecărei persoane deținute în celulele colective, în toate penitenciarele din România.”

Î N D R E P T

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenție

36. Reclamantul s-a plâns de condițiile detenției sale în penitenciarele Jilava și Rahova, care încălcau art. 3 din Convenție, formulat după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

37. Guvernul a declarat că plângerea cu privire la condițiile de detenție din penitenciarele Jilava și Rahova înainte de 9 februarie 1999 ar trebui respinsă ca fiind tardivă.

38. Curtea reiterează că art. 35 § 1 din Convenție îi permite să analizeze o cauză numai dacă cererea a fost depusă în termen de 6 luni de la data deciziei definitive în procedura de epuizare a căilor de atac interne. Aceasta reamintește, de asemenea, că în cauzele în care există o situație continuă termenul de 6 luni curge de la data încetării situației respective [a se vedea *Koval împotriva Ucrainei* (dec.) nr. 65.550/01, 30 martie 2004]. În prezenta cauză, în timpul detenției sale, reclamantul a fost deținut în două penitenciare și a fost transferat între acestea de mai multe ori.

39. Curtea reține în continuare faptul că, anterior, a statuat că dacă transferul reclamatului de la un stabiliment la altul nu i-a schimbat în niciun fel circumstanțele, este vorba de o situație continuă (*Seleznev împotriva Rusiei*, nr. 15.591/03, pct. 36, 26 iunie 2008).

40. Curtea observă că reclamantul s-a plâns în mod constant de condițiile de detenție din penitenciarele Jilava și Rahova, care par să fie în esență identice. Plângerile lui nu sunt legate de un eveniment anume, ci privesc tot ansamblul de probleme referitoare la condițiile sanitare, temperatura din celule, supraaglomerarea și așa mai departe, care l-au afectat în cursul întregii perioade de detenție. Rezultă că detenția reclamantului în penitenciarele Jilava și Rahova poate fi privită ca o situație continuă. În consecință, Curtea respinge excepția Guvernului.

41. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 a) din Convenție. De asemenea, constată că acesta nu prezintă niciun alt motiv de

inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

42. Făcând referire la descrierea condițiilor de detenție conform informațiilor furnizate de ANP (pct. 18—30 de mai sus), Guvernul a susținut că autoritățile naționale au luat toate măsurile necesare pentru a asigura condiții adecvate de detenție. Acesta a contestat, în continuare, susținerea că reclamantul fusese ținut în celule supraaglomerate. A subliniat că apa și mâncarea din penitenciare au fost de calitate adecvată, astfel cum s-a arătat de către autoritățile relevante.

43. Reclamantul a susținut că celulele au fost întotdeauna foarte aglomerate, că era foarte puțină apă potabilă și pentru duș și că mâncarea era de calitate slabă și neigienică.

44. Curtea reiterează că art. 3 stabilește una dintre valorile fundamentale ale societăților democratice. Convenția interzice în termeni absoluți tortura sau tratamentele și pedepsele inumane sau degradante, indiferent de comportamentul victimei [a se vedea *Labita împotriva Italiei* (MC), nr. 26.772/95, pct. 119, CEDO 2000-IV].

45. La evaluarea condițiilor de detenție trebuie să se țină cont de efectele cumulate ale acestor condiții, precum și de acuzațiile specifice făcute de reclamant (a se vedea *Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40.907/98, pct. 46, CEDO 2001-II). Trebuie luată în considerare și durata perioadei de detenție în condițiile respective (a se vedea, printre altele, *Alver împotriva Estoniei*, nr. 64.812/01, 8 noiembrie 2005).

46. Lipsa acută a spațiului într-o celulă de penitenciar are o pondere mare ca factor de luat în considerare pentru a stabili dacă condițiile de detenție sunt „degradante” în sensul art. 3 (a se vedea *Karalevičius împotriva Lituaniei*, nr. 53.254/99, 7 aprilie 2005).

47. Un rezumat al jurisprudenței Curții în temeiul art. 3 din Convenție în legătură cu condițiile de detenție se poate regăsi în mai multe hotărâri privind România (a se vedea, în special, *Măciucă împotriva României*, nr. 25.763/03, 26 mai 2009; *Ali împotriva României*, nr. 20.307/02, 9 noiembrie 2010; *Goh împotriva României*, nr. 9.643/03, 21 iunie 2011; *Bădilă împotriva României*, nr. 31.725/04, 4 octombrie 2011).

48. Punctul-cheie în prezenta cauză este evaluarea de către Curte a spațiului de care a dispus reclamantul în cele două stabilimente în cauză. Curtea notează că reclamantul nu a contrazis informațiile oferite de Guvern cu privire la dimensiunea celulelor. Ceea ce este contestat între părți este gradul real de ocupare a celulelor respective: în timp ce Guvernul a susținut că numărul persoanelor deținute într-o celulă a fost întotdeauna mai mic sau corespunzător numărului de ocupanți desemnat, reclamantul a pretins că în Penitenciarul Jilava au fost 60 de persoane deținute într-o singură celulă și că, foarte des, două sau 3 persoane erau nevoite să doarmă în același pat. Situația era aceeași și la Penitenciarul Rahova, unde 12 sau 13 persoane trebuiau să doarmă în 10 paturi.

49. Curtea observă că Guvernul nu a putut furniza nicio informație privind anii petrecuți de reclamant în Penitenciarul Jilava. Curtea are în vedere constatările CPT în această privință (a se vedea pct. 33).

În ceea ce privește cei 11 ani petrecuți de reclamant în Penitenciarul Rahova, reiese că acesta a avut la dispoziție, în medie, o suprafață în jur de 2,9 mp.

Curtea concluzionează, astfel, că spațiul personal al reclamantului pare să fi fost constant sub 3 mp, ceea ce nu corespunde standardelor impuse de jurisprudența Curții [a se vedea *Marian Stoicescu împotriva României*, nr. 12.934/02, pct. 13 și 24, 16 iulie 2009, și *Orchowski împotriva Poloniei*, nr. 17.885/04, pct. 122, CEDO 2009-... (extrase)].

50. Situația reclamantului a fost agravată de faptul că nu putea să facă duș suficient de des și trebuia să împartă același pat cu alte persoane deținute, dormind cu rândul.

51. Curtea a constatat frecvent o încălcare a art. 3 din Convenție prin lipsa de spațiu personal alocat persoanelor private de libertate și pentru condițiile sanitare nesatisfăcătoare (a se vedea, în special, *Ciorap împotriva Moldovei*, nr. 12.066/02, pct. 70, 19 iunie 2007; *Kalashnikov împotriva Rusiei*, nr. 47.095/99, pct. 97 și următoarele, CEDO 2002-VI, și *Răcăreanu împotriva României*, nr. 14.262/03, pct. 49, 1 iunie 2010).

În speță, Guvernul nu a prezentat argumente care să permită Curții să ajungă la o concluzie diferită.

52. Cu toate că, în cazul de față, nu există niciun indiciu că a existat o intenție de a-l umili sau înjosi pe reclamant, Curtea concluzionează că suferința cauzată acestuia de condițiile de detenție a depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și a atins nivelul tratamentului degradant interzis la art. 3.

53. Prin urmare, a fost încălcat art. 3 din Convenție datorită condițiilor de detenție ale reclamantului în penitenciarele Jilava și Rahova.

54. Având în vedere această constatare, Curtea nu consideră necesar să se continue examinarea capătului de cerere privind calitatea slabă a mâncării și a apei.

II. Cu privire la celelalte pretinse încălcări ale Convenției

55. Reclamantul a formulat capete de cerere în temeiul art. 3, art. 5 § 1 (c), art. 5 § 3, art. 6 §§ 1—3, art. 13, art. 8, art. 14, art. 34 și art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

56. Cu toate acestea, având în vedere toate elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să se pronunțe în legătură cu aspectele vizate de plângere, Curtea constată că acestea nu indică nicio încălcare a drepturilor și a libertăților stabilite în Convenție sau în protocoalele la aceasta.

Rezultă că această parte a cererii este în mod vădit nefondată și trebuie respinsă în temeiul art. 35 § 3 și art. 35 § 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

57. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

58. Reclamantul a solicitat 61.000 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material și 1.540.000 EUR cu titlu de prejudiciu moral.

59. Guvernul a considerat că nu există nicio legătură de cauzalitate între sumele solicitate pentru prejudiciul material și fondul prezentei cauze. De asemenea, Guvernul a considerat că suma solicitată cu titlu de prejudiciu moral este exagerată.

60. Curtea observă că a constatat o încălcare a art. 3 în prezenta cauză. În aceste circumstanțe, aceasta consideră că reclamantul trebuie să fi suportat o suferință importantă. Prin urmare, îi acordă 12.000 EUR pentru prejudiciul moral.

B. Cheltuieli de judecată

61. Reclamantul a solicitat, de asemenea, 2.500 EUR pentru cheltuielile de judecată efectuate în fața instanțelor naționale și a Curții.

62. Guvernul a contestat aceste sume.

63. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant are dreptul la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a stabilit caracterul real, necesar și rezonabil al acestora. În prezenta cauză, ținând seama de elementele pe care le deține și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să acorde suma de 350 EUR pentru toate cheltuielile.

C. Dobânda moratorie

64. Curtea consideră necesar ca rata dobânzii moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA:

1. declară admisibile capetele de cerere privind art. 3, în măsura în care se referă la condițiile materiale de detenție în penitenciarele Jilava și Rahova, iar celelalte capete de cerere, inadmisibile;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 3 din Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, următoarele sume care trebuie convertite în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății:

(i) 12.000 EUR (douăsprezece mii euro), plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, pentru prejudiciul moral;

(ii) 350 EUR (trei sute cincizeci euro), plus orice sumă ce poate fi datorată de reclamant cu titlu de impozit, pentru cheltuielile de judecată;

b) că, de la expirarea termenului de 3 luni menționat anterior și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba engleză, ulterior fiind comunicată în scris, la 10 iulie 2012, în temeiul art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Josep Casadevall,
președinte

Santiago Quesada,
grefier

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	88	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	205	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	450	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	5.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2013 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	50 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

